

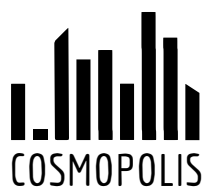
Její pootevřené rty
jako by se chystaly promluvit.
Její mrtvé tělo zamrzlé v ledu...

A není jediná.

DÍVKA V LEDU

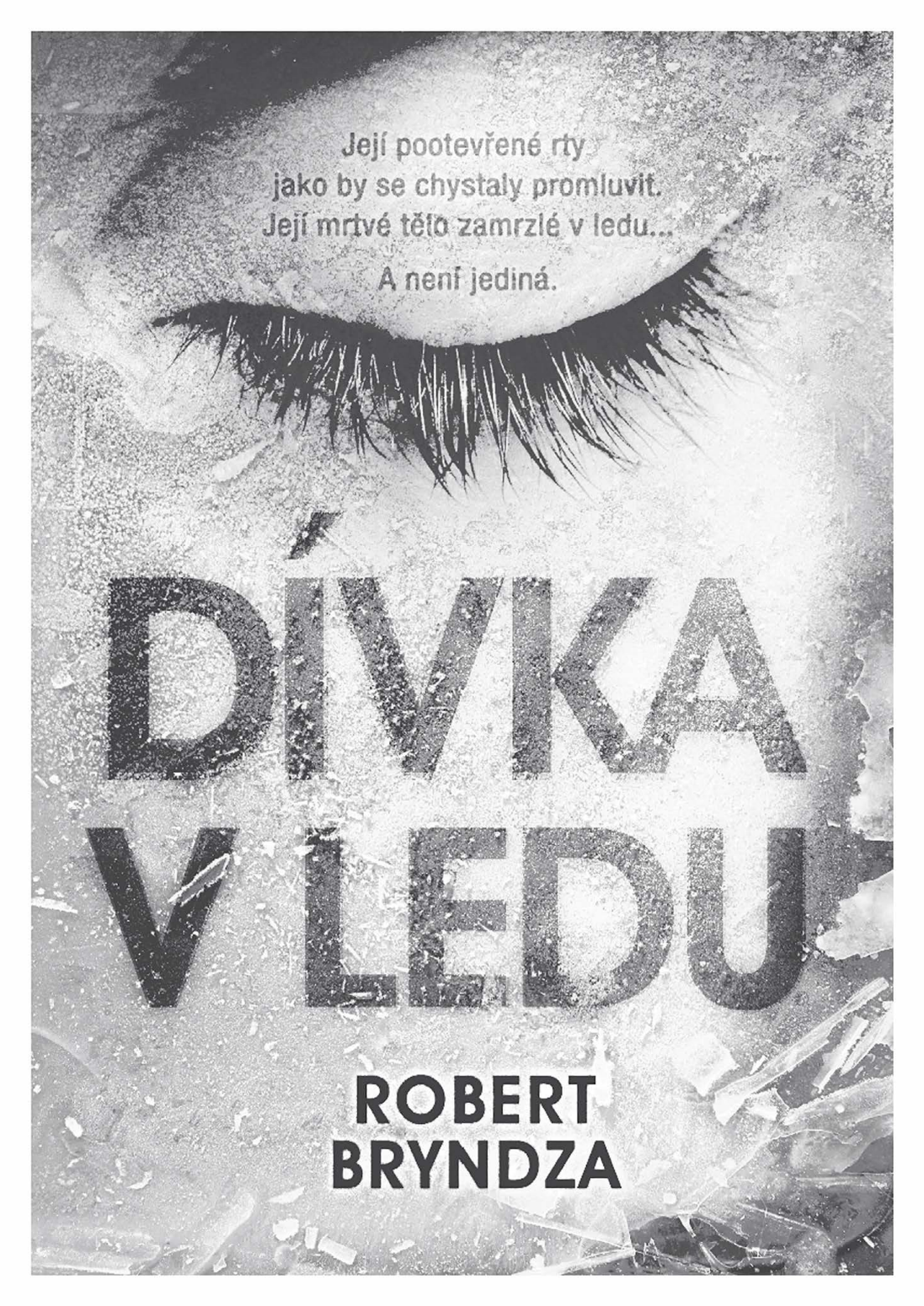

ROBERT
BRYNDZA

Robert Bryndza

DÍVKA V LEDU

Její pootevřené rty
jako by se chystaly promluvit.
Její mrtvé tělo zamrzlé v ledu...

A není jediná.

DÍVKA V LEDU

**ROBERT
BRYNDZA**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE GIRL IN THE ICE

Robert Bryndza

THE GIRL IN THE ICE © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

Translation © Kateřina Elisová 2016

© Grada Publishing, a. s., 2016

Z anglického originálu *The Girl in the Ice*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2016, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2016 jako svou 6420. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

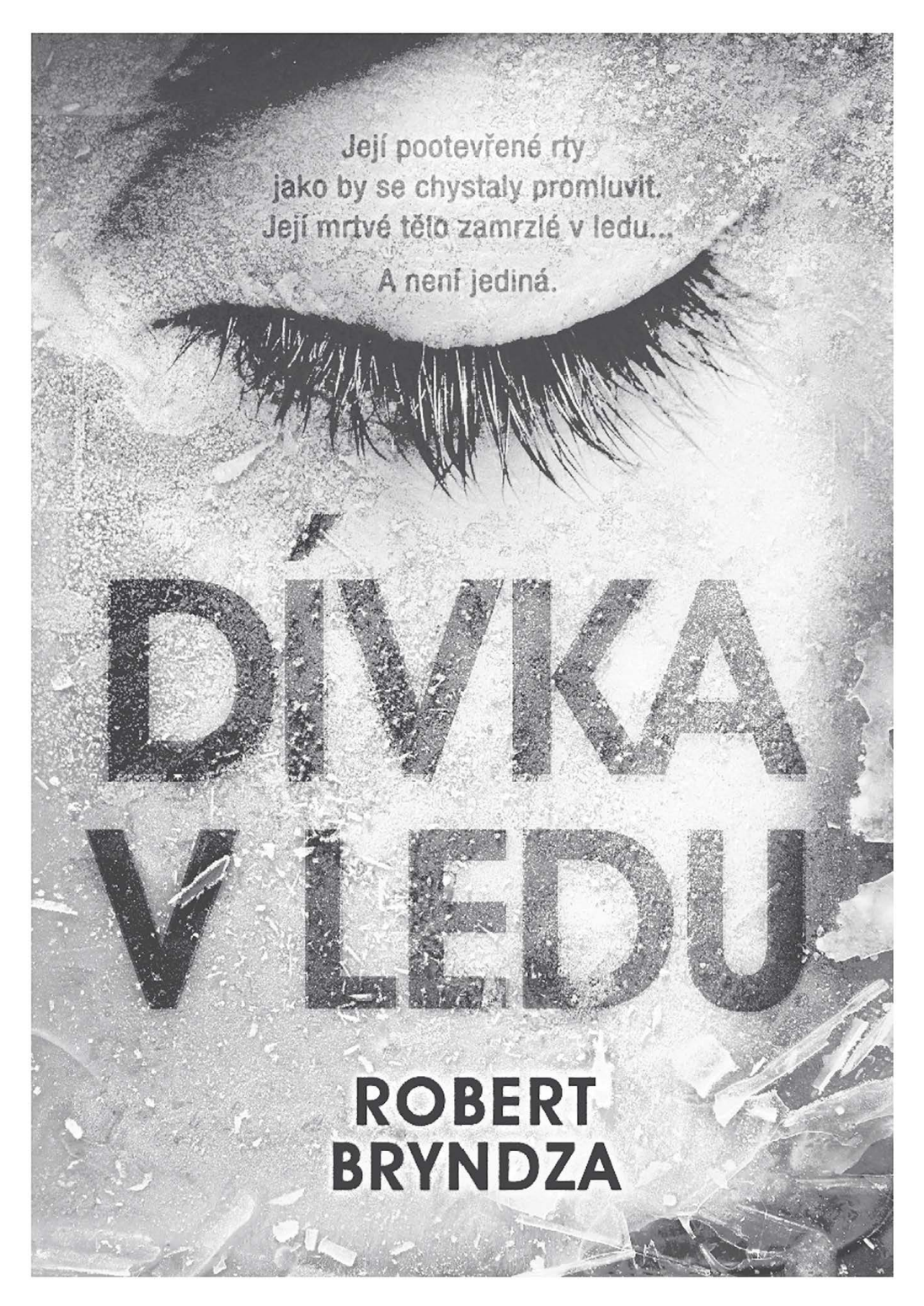
ISBN 978-80-271-9490-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9489-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-0370-6 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Věnováno Jánovi, který mě provází životem,
když je veselohrou, i nyní, když je dramatem.

Její pootevřené rty
jako by se chystaly promluvit.
Její mrtvé tělo zamrzlé v ledu...

A není jediná.

DÍVKA V LEDU

**ROBERT
BRYNDZA**

PROLOG

Když Andrea Douglasová-Brownová spěchala prázdnou hlavní ulicí, chodník se v měsíčním světle leskl. Vysoké podpatky klapaly v tichém a často přerušovaném rytmu, což byl důsledek množství vodky, které vypila. Lednový vzduch byl ostrý a kůže na holých nohou ji v tom chladu páčila. Vánoce a Nový rok byly nenávratně pryč a zůstala po nich pouze studená aseptická prázdnota. Míjela výkladní skříně utápějící se ve tmě, kterou narušoval jen ušmudlaný obchod s alkoholem přímo pod blikající lampou pouličního osvětlení. Uvnitř obchodu seděl Ind shrbený nad zářící obrazovkou svého laptopu, který si jí ani nevšiml, když prošla kolem.

Andreu, kterou při odchodu z hospody poháněl vztek, napadlo, kam vlastně jde, až ve chvíli, kdy výlohy obchodů nahradily velké domy stojící dál od chodníku. Kostra tvořená větvemi jilmu se vzpínala vzhůru a mizela někde v bezhvězdném nebi. Zastavila se a opřela se o zeď, aby nabrala dech. Krev jí klokotala v celém těle a ledový vzduch ji páčil, jakmile ho natáhla do plic. Ohlédla se a vi-

děla, že došla poměrně daleko a je téměř v polovině kopce. Cesta se táhla jako pramínek melasy koupající se v oranžovém světle sodíkových výbojek. Na úpatí kopce stála vlaková zastávka, která tonula v naprosté tmě. Ticho a chlad na ni dolehly. Hýbal se pouze obláček páry, když se její dech srazil s mrznoucím okolním vzduchem. Růžové psaníčko si strčila do podpaží a spokojená zjištěním, že nikdo není v blízkosti, si vykasala předeek těsných šatů a vytáhla ze spodního prádla iPhone. Krystalky Swarovski na krytu telefonu se v oranžovém pouličním světle lenivě zatřpytily. Displej ukazoval, že tady nemá žádný signál. Zaklela, telefon strčila zpátky za kalhotky a otevřela malé růžové psaníčko. Uvnitř ležel starší iPhone, taktéž v nápadném krytu od Swarovského, ale několik kamínků chybělo. I jeho displej ukazoval nulový signál.

Andrea cítila, jak jí hrudník zaplavuje panika, a rozhlédla se kolem sebe. Domy stály kus od cesty, zastrčené za vysokými živými ploty a železnými bránami. Když se dostane nahoru na kopec, pravděpodobně bude mít signál. Čert to vem, napadlo ji, pak už zavolá otcovu řidiči. Vymyslí si nějaké vysvětlení, jak se dostala na jih od řeky. Zapnula si kratičkou koženou bundičku, objala si pažemi hrudník a vyrazila vzhůru do kopce. Starý iPhone stále svírala v ruce jako nějaký talisman.

Když za ní zaburácel motor automobilu, otočila hlavu a zamžourala do záře reflektorů. Jasné světlo jí dopadalo na holé nohy, takže si připadala ještě odhalenější. Její naděje, že se jedná o taxík, zmizely, jakmile viděla, že střecha auta je nízká a není na ní žádný nápis „volný vůz“. Otočila se a pokračovala v chůzi. Zvuk motoru zesílil, reflektory jí svítily nad hlavou a na chodníku před ní ozařovaly vel-

ký kruh. Uběhlo několik vteřin, ale světla ji stále pronásledovala, téměř cítila jejich žár. Otočila se a dívala se do prudkého světla. Auto zpomalilo a pomalu jelo pár metrů za ní.

Když zjistila, čím auto to je, dostala vztek. Pohodila dlouhými vlasy, otočila se a pokračovala nahoru do kopce. Auto mírně zrychlilo, aby se udrželo v těsném závěsu. Okna vozu byla tmavě tónovaná. Audio systém duněl a šuměl, takže ji až šimralo v krku a svědilo v uších. Prudce se zastavila. Auto zastavilo o pár vteřin později a o několik desítek centimetrů zacouvalo, takže okno řidiče se octlo na její úrovni. Audio systém utichl. Motor hučel.

Andrea se naklonila a podívala se do inkoustového skla tónovaného okénka, ve kterém se ale odrazil pouze její vlastní obličej. Sehnula se a pokusila se otevřít dveře, ale byly zamčené. Bouchla do okénka plochou stranou růžového psaníčka a znovu se pokusila otevřít dveře.

„Nehraju žádný hry a to, co jsem předtím říkala, myslím vážně!“ zakřičela. „Buď otevři ty dveře nebo... nebo...“

Auto se ani nehnulo a motor hučel dál.

Nebo co? zdálo se, že říká.

Andrea si zasunula kabelku do podpaží, vztyčila prostředníček směrem k tónovanému sklu a vydala se vzhůru, aby zdolala poslední část kopce až k jeho vrcholu. Kmen mohutného stromu, který rostl u okraje chodníku, se ocitl mezi ní a světlomety auta, takže znovu zkontrolovala telefon. Zvedla ho nad hlavu a snažila se zjistit, jestli má signál. Na obloze nebyly žádné hvězdy a oranžovohnědý mrak se zdál tak nízko, že by se ho mohla nataženou rukou dotknout. Auto se pomalu rozjelo a vedle stromu opět zastavilo.

Andrea cítila, že jí tělo zaplavuje vlna strachu. Zůstala ve stínu stromu a pozorně se rozhlédla po okolí. Husté živé ploty lemovaly chodníky z obou stran cesty, která se táhla daleko dopředu do rozostřeného předměstského šera. Pak si na druhé straně všimla uličky vedoucí mezi dvěma velkými domy. Podařilo se jí přečíst malý nápis, na kterém stálo DULWICH 1¼.

„Chyt mě, jestli to dokážeš,“ zamumlala. Zhluboka se nadechla a vyrazila přes silnici – jenže se jí zaklínila noha mezi silnými kořeny stromu, které si prorazily cestu dlažbou. Kotníkem jí projela bolest, jak si ho zvrtila. Ztratila rovnováhu, a když bokem narazila do obrubníku, psaníčko a telefon jí prudce vyletěly z ruky. Spadla do silnice a hlavou se s dutým bouchnutím udeřila o asfalt. Omámeně ležela v záři reflektorů.

Když světla zhasla, Andrea se ponořila do tmy.

Slyšela, jak se otevírají dveře, a pokusila se vstát, ale silnice pod ní se nakláněla a točila. V zorném úhlu se objevily nohy v modrých džínách...

Z rozmazaného páru drahých sportovních bot se staly čtyři. Natáhla ruce, protože čekala, že jí známá postava pomůže, ale místo toho jí ruka v kožené rukavici rychlým pohybem sevřela nos a ústa. Druhá ruka jí objala paže a tiskla jí je k tělu. Kůže na rukavici byla měkká a teplá, ale síla stisku prstů uvnitř ji šokovala. Postava ji prudce postavila, rychle ji dotáhla k zadním dveřím auta a strčila dovnitř, takže dopadla podélně na sedadla. Jakmile se za ní zabouchly dveře, chlad zmizel. Andrea ležela v šoku a nechápala, co se právě stalo.

Auto se naklonilo, jak postava dosedla na přední sedadlo spolujezdce a zavřela za sebou dveře. Centrální zamykání cvaklo a zabzu-

čelo. Andrea slyšela, jak se otevřela odkládací přihrádka na palubní desce, něco zašustilo a přihrádka zaklapla. Auto se zakymácelo, když postava přelezla mezerou mezi předními sedadly a ztěžka jí dosedla na záda, přičemž jí tlačila vzduch ven z plic. O chvíli později jí tenký plastový pásek spojil obě zápěstí k sobě. Ruce měla pevně svázané za zády a pásek se jí zařezával do kůže. Postava rychlým a mrštným pohybem posunula její tělo dolů, takže jí svalnatá stehna tlačila na spoutaná zápěstí. Bolest v kotníku zesílila, jakmile postava za vibrujících zvuků roztáhla silnější pásek a spoutala jí k sobě kotníky. Nesnesitelný zápach borovice z osvěžovače vzduchu se mísil s měděným pachem a Andrea si uvědomila, že krvácí z nosu.

Zaplavila ji vlna vzteku, která s sebou současně přinesla i nával adrenalinu, takže uvažovala jasněji.

„Co to do prdele děláš?“ začala. „Budu křičet. Víš, jak hlasitě dokážu ječet!“

Jenže postava se otočila tak, že jí koleny tlačila do zad a vytlačovala z ní vzduch. Koutkem oka zaznamenala stín a najednou ji něco těžkého a tvrdého uhodilo zezadu do hlavy. Bolest způsobila, že se jí před očima začaly míhat hvězdičky. Paže se zvedla a znovu udeřila a pak všechno zčernalo.

Když se k zemi začaly líně snášet první vločky sněhu, silnice byla tichá a prázdná. Automobil – se svými elegantně tónovanými skly – se téměř neslyšně rozjel a vklouzl do noci.

KAPITOLA 1

Lee Kinney se vynořil z malého řadového domku až na konci ulice, v němž stále žil se svou matkou, a pozoroval bílou pokrývku ležící na hlavní ulici. Z kapsy tepláků vytáhl krabičku cigaret a zapálil si. Celý víkend sněžilo a sníh stále padal a zasypával šlápoty a stopy po pneumatikách na zemi. Vlaková zastávka Forest Hill na úpatí kopce byla tichá – v pondělí ráno ho obvykle míjel dav cestujících směřujících do kanceláří v centru Londýna, ale ti dnes byli zřejmě zalezlí v teple a neočekávaně si v postelích užívali ráno se svými polovičkami.

Ty hajzlové mají kliku!

Lee byl nezaměstnaný od chvíle, kdy před šesti lety ukončil školu, ale staré dobré časy, kdy přežíval na podpoře, skončily. Nová konzervativní vláda rázně zasáhla proti dlouhodobé nezaměstnanosti a Lee si teď musel svou podporu odpracovat. Bylo mu přiděleno poměrně pohodlné místo pomocného zahradníka v Hornimanově muzeu, jen deset minut pěšky od domu. Dnes ráno chtěl zůstat doma jako všichni ostatní, ale z pracovní agentury neměl žádnou informaci, že by dnes do práce nemusel. V excitované hádce, která následovala, mu matka řekla, že jestli se v práci neukáže, přestanou mu vyplácet podporu a bude si muset najít bydlení někde jinde. Slyšel ránu a pak

se za oknem objevila matčina pobledlá tvář. Matka mu naznačovala, aby už šel. Ukázal jí vztyčený prostředníček a vydal se cestou vzhůru do kopce.

Proti němu se loudaly čtyři hezké dívky. Měly na sobě červená saka, krátké sukně a podkolenky, tedy uniformy Dulwichské dívčí školy. Akcentem lidí z vyšší třídy vzrušeně komentovaly skutečnost, že dnes nebyla škola, a současně se jim prsty míhaly po displejích iPhonů a šňůrky bílých sluchátek, které měly v kapsách sak, se pohupovaly. Zabrały celý chodník a neuhnuly, když se k nim Lee přiblížil, takže byl nucený sestoupit z chodníku do špinavé břečky, která zbyla po sypači písku. Cítil, jak mu ledová voda prosakuje do nových tenisek, takže po dívkách střílil výhružným pohledem, jenže ty byly naprosto zaujaté svými klepy a drby, které doprovázely výbuchy smíchu.

Nafoukaný bohatý děvky, pomyslel si. Když dorazil na vrchol kopce, mezi holými větvemi jilmů se objevila věž Hornimanova muzea s hodinami. Na hladkých žlutých pískovcových kostkách byly nalepené cákance sněhu, které vypadaly jako chuchvalce mokrého toaletního papíru.

Lee zabočil doprava do obydlené ulice, která vedla paralelně se železným plotem areálu muzea. Cesta prudce stoupala a domy byly stále honosnější. Jakmile došel na vrchol, na chvíli se zastavil, aby popadl dech. Do očí mu padal sníh, drsný a studený. Když je hezky, před člověkem se rozprostírá celý Londýn a může vidět na míle daleko od vyhlídkového kola London Eye až po Temži, ale dnes na město padl hustý bílý mrak, takže Lee rozeznával jen impozantně se rozrůstající sídliště Overhill na protějším kopci.

Branka v železném plotu byla zamčená. Vítr teď foukal horizontálně a Lee se v teplákách třásl zimou. Partu zahradníků má na starosti jeden ubohý starý mizera. Lee by na něj měl počkat, aby ho pustil dovnitř, ale ulice zela prázdnotou. Lee se rozhlédl, aby měl jistotu, a poté branku přelezl. Ocítl se v areálu muzea a vydal se po úzké cestičce, která vedla mezi vysokými neopadavými keři živého plotu.

Okolní svět, náhle chráněný před sténajícím větrem, se zdál přízračně tichý. Sníh padal hustě a rychle zasypával jeho stopy, které doprovázely křupavé zvuky, jak si razil cestu mezi živými ploty. Hornimanovo muzeum a jeho areál zabíraly plochu sedmi hektarů a přístavky pro práce na zahradě a údržbu stály až úplně na konci u vysoké zdi se zakulaceným vrškem. Ze všech stran se blýskal bílý sníh a Lee ztratil orientaci, takže se dostal do zahrad hlouběji, než čekal, a ocítl se vedle Oranžerie. Zdobná budova z tepaného kovu a skla ho zaskočila. Vydal se nazpátek, ale po několika minutách se opět ocítl na neznámém místě. Zjistil, že došel na rozcestí.

Kolikrát jsem už šel přes tyhle zkurvený zahrady? napadlo ho. Vybíral si cestu, která vedla napravo do takzvané potopené zahrady. Cherubíni z bílého mramoru pózovali na zasněžených cihlových podstavcích. Vítr, který mezi nimi váł, tiše vyl, a když Lee andělíčky míjel, měl pocit, jako kdyby ho jejich slepá nevidoucí mléčná očka pozorovala. Zastavil se a zvedl ruku k obličeji, aby se chránil před nápořem sněhu. Snažil se přijít na to, jak nejrychleji by se dostal k Návštěvnickému centru. Zahradníci a jejich pomocníci do muzea nemají obvykle povolený vstup, ale mrzne, a kavárna by mohla být otevřená. Vem to ďas, rád by se zahřál jako každý jiný normální člověk.

Telefon v kapse zabzučel, takže ho vyndal a podíval se na displej. Byla to zpráva z pracovní agentury, ve které mu oznamovali, že „vzhledem k nepříznivému počasí se od něj nepožaduje, aby se dostavil na pracoviště“. Zastrčil telefon zpátky do kapsy. Zdálo se, že všichni cherubíni mají svoje hlavy otočené směrem k němu. Stáli k němu čelem už předtím? Představoval si, jak se jejich perleťové hlavíčky pomalu otáčejí a sledují, jak prochází zahradou. Zatřásl hlavou, aby tu představu odehnal, a pospíchal kolem slepých očí. Soustředil se na cestu zapadanou sněhem a nakonec se vynořil na tiché mýtině u nevyužívaného jezera, kde se dříve jezdívalo na loďkách.

Zastavil se a mžoural do vířících vloček. Vybledlá modrá veslice seděla uprostřed nedotčeného sněhového oválu, který se vytvořil na zamrzlém jezeře. Na opačné straně jezera stál malý rozpadající se přístřešek pro čluny a Lee pod okapem rozeznal jen špičku staré veslice.

Sníh mu prosakoval do tenisek, které už stejně byly promáčené, a navzdory bundě, kterou měl na sobě, cítil chlad kolem žeber. Styděl se přiznat, že má ve skutečnosti strach. Nutně potřebuje najít cestu pryč. Kdyby se vrátil přes potopenou zahradu, mohl by najít cestu vedoucí po obvodu a vyjít na London Road. Na pumpě budou mít otevřeno, takže by si mohl koupit cigára a nějakou čokoládu.

Už se chystal otočit, když ticho náhle prolomil nějaký zvuk. Zněl plechově, zkresleně a přicházel ze směru, kde stál přístřešek na čluny.

„Hej! Kdo je tam?“ vykřikl vysoko posazeným hlasem, ve kterém zaznívala panika. Zvuk utichl, ale za okamžik se znovu rozezněl, a právě v tu chvíli si Lee uvědomil, že se jedná o vyzváněcí melodii z mobilního telefonu a že by mohla patřit některému z jeho spolupracovníků.

Kvůli sněhu nedokázal určit, kde končí cesta a začíná voda. Lee se tedy držel blízko pásu stromů, které lemovaly břeh jezera, a opatrně postupoval směrem k místu, odkud se ozývalo vyzvánění. Jednalo se o zoufale jásavou melodii, a když se přiblížil, slyšel, že přichází z přístřešku pro čluny.

Když se dostal k nízké stříšce, sehnul se a uviděl světlo, které probleskovalo šerem za malým člunem. Vyzvánění utichlo a o vteřinu později zhaslo i světlo. Lee cítil úlevu, že jde jen o telefon. Feťáci a bezdomovci v noci pravidelně přelézali zdi a zahradníci a pomocný personál pak nacházeli prázdné peněženky – odhozené, když z nich někdo vybral hotovost a karty –, použité kondomy a jehly. Telefonu se také zřejmě někdo zbavil. *Ale proč se zbavovat telefonu... Člověk by se přeci zbavil jen opravdu mizernýho mobilu, napadlo Leea.*

Obešel malou loděnici. Pilíře mola vyčuhovaly ze sněhu a molo vedlo až pod nízkou střechu přístřešku. Lee si všiml, že na místech, kam nenapadal sníh, je dřevo shnilé. Po molu přešel k přístřešku a pod okapem se sehnul. Dřevo nad jeho hlavou bylo shnilé a plné třísek a ze stropu v chomáčích visely pavučiny. Dostal se vedle veslice, odkud viděl, že na protější straně přístřešku na malé dřevěné římse leží iPhone.

Hrudníkem mu projela vlna vzrušení. Bez problému by mohl telefon střelit dole v hospodě. Nohou kopl do veslice, ta se ale ani nehnula – voda kolem ní byla zmrzlá. Vycouval a přešel na druhou stranu mola. Klekl si, naklonil se a rukávy bundy použil k tomu, aby odhrnul vrstvu prachového sněhu. Objevil se tlustý led. Voda pod ledem byla průzračná, takže v hloubce rozpoznal dvě líně plo-

voucí ryby s červenými a černými skvrnami. Stoupal od nich proudček bublinek, který se dotkl spodní vrstvy ledu a pak se rozutekl na všechny strany.

Telefon začal opět zvonit. Lee vyskočil a téměř sklouzl přes okraj mola. Kýčovitě vyzvánění se pod střechou rozléhalo. Ze svého místa teď zřetelně viděl svítící iPhone na protější straně přístřešku. Ležel na kraji prkna, těsně nad zmrzlou hladinou vody. Telefon chránil kryt ze třpytivých kamínků. Lee došel k veslici a jednou nohou se vyhoupl dovnitř. Nohu položil na dřevěné sedátko a zkoušel, jestli vydrží jeho váhu. Druhou nohou stál na molu. Veslice se nepohnula.

Vlezl do loďky, ale ani odsud na iPhone nedosáhl. Představa tlustého svazku bankovek v kapse tepláků Leea vyburcovala k tomu, že jednu nohu přehodil přes okraj loďky a zkusmo se postavil na led. Přidržel se okraje veslice a nohou zatlačil na led, takže riskoval mokro v botě. Led nepovolil. I druhou nohou vylezl z loďky. Zaposlouchal se, jestli neuslyší zrádný praskající zvuk, protože tlačí na led, který je slabý. Nic. Udělal jeden malý krok a pak další. Měl pocit, jako kdyby šel po betonové podlaze.

Okap na dřevěné střeše se skláněl šikmo dolů. Aby se Lee dostal až k telefonu, bude muset jít do dřepu.

Když si dřep, světlo z displeje osvítilo vnitřek přístřešku. Lee si všiml několika starých plastových lahví a odpadků, které vyčuhovaly z ledu. A pak uviděl něco, co ho přinutilo zastavit... Vypadalo to jako koneček prstu.

Srdce mu bušilo. Natáhl ruku a jemně to stiskl. Bylo to studené a gumovité. Nehet, který byl nalakovaný tmavě fialovou barvou, byl pokrytý námrazou. Lee si přetáhl rukáv bundy přes ruku a začal

drhnout led kolem. Světlo z iPhoneu osvítilo zmrzlou hladinu, která měla zakalenou nazelenalou barvu. A pod ní uviděl ruku, která sahala k místu, kde z ledu vyčníval prst. V hloubce se musela ukrývat celá paže.

Telefon přestal vyzvánět a rozhostilo se ohlušující ticho. A pak to spatřil. Přímo pod místem, kde zůstal v podřepu, byl dívčí obličej. Nepřítomně na něj zíraly vyvalené, mléčně hnědé oči. Rozcuchané tmavé vlasy byly zalisované v ledu. Objevila se ryba, která líně proplula kolem dívčiny hlavy a ocasem se otřela o její rty, které byly pootevřené, jako kdyby se chystala promluvit.

Lee ucukl, zaječel a vyskočil, takže hlavou narazil do nízké střechy loděnice. Znovu dopadl na led, ale podklouzly mu nohy.

Chvilí jen omráčeně ležel. Pak uslyšel slabé praskání a skřípavé zvuky. Zachvátila ho panika, takže začal kopat a máchat nohama ve snaze postavit se a dostat se co možná nejdál od mrtvé dívky. Jenže nohy mu opět podklouzly. Tentokrát se ale už probořil do ledové vody. Cítil, jak dívčiny bezvládné paže objímají jeho ruce a jak se ho dotýká studená slizká kůže. Čím více bojoval, tím těsněji se jejich paže proplétaly. Chlad byl ostrý a absolutní. Lokl si špinavé vody, kopal a zmítal se. Nakonec se mu nějak podařilo chytit se za okraj veslice. Vylezl z vody a vyzvracel se. Litoval, že se mu předtím nepovedlo sebrat ten telefon, ale myšlenky na to, že by ho prodal, byly pryč.

Jediné, co si teď přál, bylo přivolat pomoc.

KAPITOLA 2

Erika Fosterová čekala už půl hodiny v zašlé recepci policejní stanice Lewisham Row. Poposedala na nepohodlné zelené plastové židli, která byla jako všechny ostatní přišroubovaná k podlaze. Sedátka byla vybledlá a lesklá, jak na nich po celé roky sedávaly zadky stažené úzkostí a vinou. Za velkým oknem sváděly parkoviště, silniční okruh, šedá věž kancelářské budovy a rozlehlé nákupní centrum boj, aby byly ve vánici vidět. Od hlavního vchodu vedla cestička rozbředlého sněhu k recepčnímu pultu, za kterým seděl seržant a tupě zíral do svého počítače. Měl obličej s výraznými lícními kostmi a nepřítomně se šfouval mezi zuby, přičemž vytáhl z pusy prst, aby prozkoumal, co našel, a poté to opět vrátil do pusy.

„Šéf by tady měl být za chvíli,“ řekl.

Očima klouzal po Eričině útlém těle, oblečeném ve vybledlých modrých džínách, vlněném svetru a fialové bundě do pasu. Jeho pohled se zarazil na malém kufru na kolečkách, který jí stál u nohou. Pohled mu oplatila a pak se od sebe odvrátili. Na stěně vedle Eriky visela změt informačních plakátů pro veřejnost. Jeden z nich hlásal NEBUĎTE OBĚTÍ ZLOČINU. Eriku napadlo, že je pěkná pitomost pověsit něco takového na recepci basy v okrajové čtvrti Londýna.

Dveře vedle recepce zabzučely a vrchní superintendant Marsh vešel na recepci. Od té doby, co ho Erika naposledy viděla, mu jeho nakrátko ostříhané vlasy prošedivěly, ale nehledě na vyčerpaný výraz ve tváři byl stále pohledný. Erika se postavila a potřásla si s ním rukou.

„Detektive šéfinspektore Fosterová, omlouvám se, že jste musela čekat. Let proběhl v pořádku?“ zeptal se a pohledem přelétl její oblečení.

„Měl zpoždění, pane... Proto jsem v civilu,“ odpověděla omluvným tónem.

„Ten pitomej sníh nemohl přijít v nevhodnější dobu,“ řekl Marsh a dodal: „Seržante Woolfe, toto je detektiv šéfinspektor Fosterová. Přijela z Manchesteru. Potřebuju, abyste pro ni co nejdříve zařídil auto...“

„Ano, pane,“ přitakal Woolf.

„A taky budu potřebovat telefon,“ dodala Erika. „Kdybyste našel nějaký starší, úplně nejlepší by byl nějaký s klasickými tlačítky. Ne-snáším dotykové displeje.“

„Tak se do toho pustíme,“ řekl Marsh. Přiložil svou identifikační kartu ke dveřím, ty zabzučely a s klapnutím se otevřely.

„Namyšlená kráva,“ zamumlal Woolf, když se za nimi dveře zavřely.

Erika následovala Marshe dlouhou chodbou s nízkým stropem. Telefony vyzváněly a uniformovaní policisté a pomocný personál proudili v opačném směru, přičemž se jim v bledých tvářích – v lednu tak typických – odrazilo napětí a naléhavost. Prošli ko-

lem výsledků fotbalové ligy, které byly přišpendlené na nástěnce. O vteřinu později míjeli identickou nástěnku, na které v řadě visely fotografie, nad nimiž svítil nápis ZABITI VE SLUŽBĚ. Erika zavřela oči a otevřela je až ve chvíli, kdy si byla jistá, že nástěnku už přešla. Téměř vrazila do Marsh, který se zastavil přede dveřmi označenými jako VYŠETŘOVACÍ KANCELÁŘ. Skleněnou stěnu zakrývaly zcela roztažené žaluzie, takže viděla, že místnost je plná. Strachem se jí sevřelo hrdlo. Pod tenkou bundou se potila. Marsh sáhl po klice.

„Pane, chtěl jste mě předem seznámit s...“ začala Erika.

„Není čas,“ přerušil ji. Než měla Erika možnost zareagovat, otevřel dveře a ukázal jí, aby vešla první.

Vyšetřovací kancelář byla veliká místnost. Dva tucty důstojníků ztichly a jejich obličejové plné očekávání se topily v přímém světle zářivek. Skleněná stěna oddělovala místnost od chodby a podél jedné stěny stálo několik tiskáren a kopírek. Na tenkém koberci před nimi byly patrné prošlapané stopy stejně jako mezi stoly a bílými tabulemi, které pokrývaly zadní stěnu. Marsh přešel do čela místnosti a Erika rychle zastrčila kufr vedle kopírky, která chrlila papíry. Sedla si na jeden ze stolů.

„Dobré ráno všem,“ řekl Marsh. „Jak všichni víme, před čtyřmi dny bylo oznámeno zmizení tříadvacetileté Andrey Douglassové-Brownové. A poté ihned následoval mediální bláznec. Dnes ráno těsně po deváté hodině bylo nalezeno tělo mladé dívky odpovídající Andreině popisu v Hornimanově muzeu ve Forest Hill. K předběžné identifikaci došlo díky telefonu, který je registrovaný na Andreu, ale je nutná ještě formální identifikace. Na forenzních

stopách se pracuje, ale všechno se zpomalí kvůli tomu pitomému sněhu..." Začal zvonit telefon. Marsh se odmlčel. Telefon stále vyžváněl. „No tak, lidi, tohle je vyšetřovací kancelář. Zvedněte někdo ten pitomej telefon!“

Jeden z důstojníků sedících vzadu po telefonu sáhl a začal do něj tiše mluvit.

„Jestli je identifikace správná, pak máme co do činění s vraždou mladé dívky z velmi mocné a vlivné rodiny, s čímž budeme muset už dopředu počítat. Jako například tisk. Ty hlupáci nám můžou pěkně zavařit.“

Na stole vedle Eriky ležely noviny. Titulky hlásaly: DCERA VÝZNAMNÉHO ARISTOKRATA ZMIZELA a JE ZA ÚNOSEM ANDREY TERORISTICKÉ SPIKNUTÍ? Třetí noviny byly nejpalčivější – celostránková fotografie Andrey pod titulkem: UNESENÁ?

„Tohle je detektiv šéfinspektor Fosterová. Přijela k nám z Metropolitan police v Manchesteru,“ zakončil Marsh. Erika na sobě cítila pohledy všech přítomných.

„Dobré ráno všem, těší mě, že..." začala Erika, ale důstojník s mastnými tmavými vlasy ji přerušil.

„Šéfe, dělám na případu Douglasové-Brownové od chvíle, kdy se jednalo o pohřšování a..."

„A? A co, detektive šéfinspektore Sparksí?“ zeptal se Marsh.

„A můj tým šlape jako hodinky. Sleduju několik stop. Jsem v kontaktu s rodinou..."

„Detektiv šéfinspektor Fosterová má bohaté zkušenosti s vyšetřováním citlivých případů vražd..."

„Ale..."

„Sparksi, tohle není diskuse. Detektiv šéfinšpektor Fosterová odejde povede vyšetřování... Hned se pusť do práce a jsem si jistý, že jí pomůžete, jak to jen půjde,“ řekl Marsh. Zavládlo trapné ticho. Sparks se na své židli opřel a s nechutí v očích si Eriku měřil. Pohled opětovala a neuhnula.

Marsh pokračoval: „A pro všechny platí – držet jazyk za zuby. Žádná média, žádné drby. Jasný?“ Důstojníci mumlavě přitakali.

„Detektive šéfinšpektore Fosterová, do mé kanceláře.“

Erika stála v Marshově kanceláři, která se nacházela v horním patře, a čekala, zatímco Marsh něco hledal na svém stole v hromadách papírů. Výhled z okna nabízel impozantní pohled na Lewisham. Za nákupním centrem a vlakovým nádražím se táhly nepravidelné ulice řadových domků směrem ke čtvrti Blackheath. Marshova kancelář se od typických kanceláří vrchních superintendantů lišila. Na okenním parapetu nestály žádné modely autíček, na policích nestály žádné rodinné fotografie. Na stole se mu kupily papíry a na police u okna zřejmě odkládal různé materiály. Přetékaly napěchovanými spisy, neotevřenou poštou, starými přáními k Vánocům a papírky s poznámkami popsanými jeho drobným pavoučím písmem. V jednom rohu stála židle, přes kterou přehodil svou slavnostní uniformu a čepici, a na zmačkaných kalhotách leželo jeho Blackberry, jež červeně blikalo, protože bylo připojené k nabíječce. Byla to zvláštní směsice pokoje kluka v pubertě a vážené autority.

Marshovi se konečně podařilo najít malou vyfukovanou obálku, kterou podal Erice. Odtrhla okraj a vytáhla své pouzdro s odznakem a identifikační kartou.

„Takže najednou se z nuly stal hrdina?“ řekla a otáčela odznakem v ruce.

„Tohle není o vás, detektive šéfinpektore Fosterová. Měla byste být potěšená,“ řekl Marsh, který obešel stůl a pohodlně si sedl na svou židli.

„Pane, v náznacích mi bylo řečeno, že až se vrátím do služby, minimálně půl roku budu přidělena na nějakou administrativní práci.“

Marsh jí pokynul, aby si sedla na židli proti němu.

„Fosterová, když jsem vás zavolał, jednalo se o případ pohřešování. A teď z toho máme vraždu. Musím vám připomínat, kdo je její otec?“

„Lord Douglas-Brown. Nebyl jedním z hlavních vládních dodavatelů ve válce v Iráku? Když ve stejné době pracoval ve vládním kabinetu?“

„Tohle není o politice.“

„Pane, odkdy se já starám o politiku?“

„Andrea Douglasová-Brownová zmizela v mém rajonu. Lord Douglas-Brown vyvíjí ohromný tlak. Je to vlivný člověk, který může jiným zajistit nebo taky zničit kariéru. Dneska odpoledne mám schůzku se zástupcem komisaře a taky s někým z toho pitomého kabinetu...“

„Takže je v sázce vaše kariéra?“

Marsh po ní střelil pohledem. „Potřebuju identifikaci těla a podezřelého. Rychle.“

„Ano, pane.“ Erika zaváhala. „Můžu se zeptat proč já? Máte snad v plánu ze mě udělat prvního obětního beránka? Pak ten nepořádek Sparks uklidí a bude vypadat jako hrdina? Protože bych si zasloužila vědět, jestli...“

„Andreina matka je Slovenka. A vy také... Myslel jsem si, že by to mohlo být ku prospěchu věci, když budeme mít důstojníka, se kterým se její matka může identifikovat.“

„Takže to bude dobrá reklama, když budu na případu pracovat?“

„Jestli se na to chcete dívat takhle... Také ale vím, že jste výjimečný policejní důstojník. V minulosti jste měla problémy, to je pravda, ale vaše úspěchy převyšují to, co...“

„Pane, nemažte mi med kolem pusy,“ řekla Erika.

„Fosterová, jednu věc jste nikdy neovládala, a to je politika síly. Kdybyste to uměla, možná že bychom teď vedli tenhle rozhovor v opačných pozicích.“

„Jo. No, já se řídím určitými principy,“ řekla Erika a upřeně ho pozorovala. Zavládlo ticho.

„Eriko... zavolał jsem vás, protože si myslím, že si zasloužíte šanci. Neodsuzujte tu práci dřív, než se do ní pustíte.“

„Dobře, pane,“ řekla Erika.

„A teď bychom měli přejít k samotnému zločinu. Jakmile budete mít nějaké informace, hned mi dejte vědět. Jestli to je Andrea Douglasová-Brownová, budeme potřebovat, aby ji identifikoval někdo z rodiny.“

Erika se postavila a chystala se odejít. Marsh pokračoval tišším hlasem: „Na pohřbu jsem neměl příležitost vám říct, jak moc mě to s Markem mrzí... Byl to skvělý policajt a přítel.“

„Děkuju vám, pane.“ Erika se dívala na koberec. Stále bylo těžké slyšet jeho jméno. Přinutila se, aby nezačala brečet. Marsh si odkašlal a jeho profesionální tón byl zpátky.

„Vím, že se můžu spolehnout, že budete jednat rychle. A chci vědět o každém kroku, který podniknete.“

„Ano, pane,“ řekla Erika.

„A detektive šéfinspektore Fosterová?“

„Pane?“

„Zbavte se toho neformálního oblečení.“

KAPITOLA 3

Erika našla dámskou šatnu a rychle se převlékla do uniformy, na kterou už téměř zapomněla, ale přesto jí připadala důvěrně známá. Oděv se skládal z černých kalhot, bílé blůzy, tmavého svetru a delší kožené bundy.

Když se snažila vecpat své civilní oblečení do skříňky, všimla si zmačkaného výtisku *Daily Mail* ležícího na kraji jedné z dlouhých dřevěných lavic. Přitáhla si noviny k sobě a uhladila je. Pod titulkem DCERA VÁŽENÉHO ARISTOKRATA ZMIZELA byla velká fotografie Andrey Douglasové-Brownové. Se svými dlouhými hnědými vlasy, plnými rty a jiskrnými hnědými očima vypadala krásně a dokonale. Její pleť byla opálená a na sobě měla poměrně titěrný vrchní díl plavek. Ramena stáhla dozadu, aby dala vyniknout plnému hrudníku. Do objektivu se dívala zpříma sebejistým pohledem. Fotografie vznikla na jachtě a za dívkou byla vidět rozpálená modrá obloha a sluncem se třpytící moře. Z obou stran se k Andree tiskla široká a silná mužská ramena – jedno výš a jedno níž –, zbytek těla, ať už se jednalo o kohokoli, byl odstřižený.

Článek v *Daily Mail* popisoval Andreu jako „celebritku“ a Erika si byla jistá, že kdyby si to mohla Andrea přečíst, velkou radost by z toho neměla. Přesto se autor zdržel toho, aby ji nazýval „Andie“,

tak jako ostatní bulvár. V novinách se psalo o jejích rodičích, lordu a lady Douglasových-Brownových, a o jejím snoubenci, kteří prosili, aby je Andrea kontaktovala.

Erika sáhla do kožené bundy a našla svůj zápisník, který tam po všech těch měsících stále byl. Poznamenala si jméno snoubence, Gilese Osbornea, a napsala: *Utekla Andrea?* Chvíli se na stránku dívala, pak ji rozhodně vytrhla a papír roztrhala. Zápisník zastrčila do zadní kapsy kalhot a chystala se do druhé prázdné kapsy zasunout odznak, ale zarazila se a na chvíli ho podržela v ruce. Cítila známou váhu ve zdeformovaném koženém pouzdře, které se za léta, kdy ho nosila přitisknuté na zadku v zadní kapse kalhot, vytvarovalo.

Erika přešla k zrcadlu, které viselo nad řadou umyvadel, otevřela kožené pouzdro a přidržela ho před sebou. Průkazová fotografie ukazovala sebevědomou ženu s blond vlasy sčesanými dozadu, která vyzývavě hledí do objektivu. Žena, která se na ni dívala, ta, která v ruce držela průkaz, byla hubená a bledá. Nakrátko ostříhané blond vlasy jí v chomáčích trčely na všechny strany a u kořínek prokvétaly stříbrem. Erika se chvíli dívala na třesoucí se ruku a pak pouzdro s odznakem zaklapla.

Zažádá o novou fotku.

KAPITOLA 4

Když Erika vyšla z dámské šatny, na chodbě na ni čekal seržant Woolf. Přeslapoval vedle ní a všiml si, že je o hlavu vyšší než on.

„Tady je váš telefon, je plně nabitý a můžete ho rovnou použít,“ řekl a podal jí plastový sáček, který obsahoval telefon a nabíječku. „Auto budete mít připravené po obědě.“

„Nemáte žádný s tlačítky?“ vyštěkla Erika, když v sáčku viděla smartphone.

„Tenhle má tlačítko na vypnutí a zapnutí,“ odsekl seržant.

„Až tady budu mít auto, mohl byste dát tohle do kufru?“ řekla a ukázala na svůj kufr na kolečkách. Protáhla se kolem něj a dveřmi prošla do vyšetřovací kanceláře. Když vstoupila, konverzace utichla. Přistoupila k ní malá, podsaditá žena.

„Jsem detektiv Mossová. Snažíme se vám zajistit kancelář.“ Žena měla kudrnaté rudé vlasy a obličej posetý tolika pihami, že vytvářely skvrny. Pokračovala: „Jakmile se zjistí něco nového, všechny informace se hned dávají sem na tabule. Udělám pro vás kopie a dám vám je do kanceláře, až...“

„Stačí mi stůl,“ přerušila ji Erika a přešla k bílým tabulím. Na jedné z nich visela velká mapa areálu Hornimanova muzea a pod ní Andreina fotka z průmyslové kamery.

„Tohle je její poslední nám známá fotka, která byla pořízená na stanici London Bridge, když v 8.47 večer nastupovala do vlaku směrem na Forest Hill,“ řekla Mossová, která šla za Erikou. Na fotografii z průmyslové kamery Andrea nastupovala do vagonu a pěkně tvarované nohy měla holé. Na obličeji se jí usadil rozčilený výraz. Podle poslední módy si na krátké černé šaty oblékla těsnou koženou bundičku, na nohách měla růžové boty na vysokém podpatku a v ruce držela růžovou kabelku ve tvaru psaníčka.

„Byla sama, když do vlaku nastupovala?“ zeptala se Erika.

„Ano. Máme kamerový videozáznam, ze kterého jsme pořídili tenhle snímek,“ odpověděla Mossová. Došla si pro laptop, se kterým se vrátila k tabulím. Počítač položila na hromadu složek a co nejvíce zvětšila okno s videem. Dívaly se na zrychlený záznam, ve kterém bylo nástupiště zabírané ze strany. Andrea v záběru přešla přes nástupiště a nastoupila do vlaku. Celé to trvalo jen pár vteřin, takže Mossová záběry nechala běžet ve smyčce.

„Vypadá dost našťavaně,“ řekla Erika.

„To jo. Jako kdyby se chystala někomu říct, co si o něm myslí,“ souhlasila Mossová.

„Kde byl její snoubenec?“

„Má neprůstřelné alibi, byl na nějaké akci v centru Londýna.“

Ještě několikrát se podívaly na Andreu, jak jde přes nástupiště k vagonu. Byla jedinou osobou na záznamu, zbytek nástupiště byl prázdný.

„Tohle je náš Skipper, seržant Crane,“ řekla Mossová a ukázala na mladíka s nakrátko zastřiženými světlými vlasy, který současně telefonoval, hledal něco ve spisech a strkal si celou čokoládovou ty-

činku Mars do pusy. Pokoušel se polknout co největší sousto. Erika koutkem oka viděla, jak Sparks zavěsil telefon. Oblékl si kabát a zamířil ke dveřím.

„Kam jdete?“ zeptala se Erika. Sparks se zastavil a otočil se k ní.

„Forenzní nám právě dalo zelenou, takže můžeme jít na místo činu. Potřebujeme ji rychle identifikovat, jestli jste nezapomněla, madam.“

„Byla bych ráda, kdybyste zůstal tady, Sparks. Detektive Mossová, dnes budete pracovat se mnou. A vy, jak se jmenujete?“ zeptala se vysokého pohledného černocho, který právě mluvil do telefonu u stolu kousek od ní.

„Detektiv Peterson,“ odpověděl a zakryl sluchátko.

„Dobře, detektive Petersone. Jdete se mnou.“

„A co mám jako dělat já? Jenom sedět a točit palcema?“ zeptal se Sparks.

„Ne. Potřebuju přístup ke všem průmyslovým kamerám, které zachycují Hornimanovo muzeum a okolní ulice...“

„Mám to tady,“ přerušil ji.

„Ne, chci, abyste prozkoumal všech osmačtyřicet hodin před Andreiným zmizením a vše poté. A také všechno v okolí muzea. A dále potřebuju všechno, opravdu cokoli, co můžete o Andree zjistit. Rodina, přátelé, vytáhněte její bankovní záznamy, záznamy od doktorů, telefonní výpisy, e-maily, všechno ze sociálních sítí. Kdo ji měl rád? Kdo ji nesnášel? Chci vědět všechno. Měla počítač, měla laptop? Určitě ano a já ho chci.“

„Bylo mi řečeno, že její laptop nedostaneme. Lord Douglas-Brown trval na tom, že...“ začal Sparks.

„No, a já vám říkám, že ho musíte získat.“ Vyšetřovací kancelář ztichla. Erika pokračovala: „A nikdo – opakuju, nikdo – nebude mluvit s tiskem nebo poskytovat jakékoli informace. Rozumíte mi? Nechci slyšet ani žádné ‚bez komentáře‘. Všichni budou zticha... Už se vám zdá, že máte co dělat, detektive šéfinspektore Sparks?“

„Ano,“ odpověděl Sparks a upřeně se na ni díval.

„A, Crane, vy se postaráte o to, aby ve vyšetřovací kanceláři všechno běželo hladce a bez problémů.“

„Už se na tom pracuje,“ odpověděl a polkl poslední sousto tyčinky Mars.

„Dobře. Sejdeme se tady ve čtyři.“

Erika vyšla z místnosti, následovaná Mossovou a Petersonem. Sparks ze sebe serval kabát.

„Děvka,“ odušil polohlasně a znovu usedl za svůj počítač.

KAPITOLA 5

Mossová přes volant pozorně sledovala zasněženou silnici před sebou. Erika seděla vedle ní na sedadle pro spolujezdce a Peterson seděl vzadu. Trapné ticho v pravidelných intervalech přerušoval jen zvuk stěračů, které svistivě kmitaly přes přední sklo a vy-padaly, jako kdyby se na ně nalepil strouhaný kokos.

Jižní Londýn byl paletou špinavých odstínů šedi. Míjeli rozpada-jící se řadové domky, jejichž předzahrádky byly vydlážděné, aby se na nich mohlo parkovat. Jedinými barevnými body byly popelnice na kolečkách, které byly seskupené v černé, zelené a modré hloučky.

Silnice se ostře stočila doleva a jejich auto se zastavilo na konci kolony, která se táhla od první křižovatky jednosměrného okružního systému Catford. Mossová zapnula sirénu, aby mohli projet, takže auta začala vjíždět na chodník. Topení v policejním autě bylo rozbité, což Erice poskytlo dobrou výmluvu, aby nechala třesoucí se ruce zastrčené hluboko v kapsách své kožené bundy. Doufala, že se jí třesou proto, že má hlad, a ne kvůli důležitému úkolu, který ji čeká. Všimla si, že v poli-ce nad rádiem leží pytlík s červenými lékořicovými žízalami.

„Můžu si vzít?“ zeptala se a přerušila tak nepříjemné ticho.

„Jasně, jen si poslužte,“ odpověděla Mossová. Sešlápala plyn, aby využila volné místo v hustém provozu, přičemž se zadní kola na zle-

dovatelé vozovce smýkla do strany. Erika vytáhla z pytlíku jednu žízalu, dala si ji do pusy a žvýkala. Ve zpětném zrcátku se podívala na Petersona. Seděl shrbený a soustředěně se díval do iPadu. Byl vysoký a jeho oválná, chlapecká tvář vypadala přívětivě. Připomínal jí figurku dřevěného vojáčka na hraní. Vzhlédl a opětoval její pohled.

„Takže, co mi můžete říct o Andree Douglasové-Brownové?“ zeptala se Erika, spolkla lékořicovou žízalu a natáhla se pro další.

„Copak vás už neinformoval superintendent, šéfe?“ zeptal se Peterson.

„Informoval. Ale představujte si, že to neudělal. Ke každému případu přistupuju, jako bych nic nevěděla. Divil byste se, kolik nových poznatků se tím získá.“

„Bylo jí třiadvacet,“ začal Peterson.

„Pracovala?“

„O tom, že by byla zaměstnaná, není žádný záznam...“

„Proč?“

Peterson pokrčil rameny. „Nepotřebovala pracovat. Lord Douglas-Brown vlastní SamTech, což je firma zajišťující privátní ochranu. Vyvíjejí satelitní navigační systém a softwarové systémy pro vládu. Podle posledních informací dosahuje jeho majetek hodnoty třiceti milionů.“

„Měla nějaké sourozence?“ zeptala se Erika.

„Ano, mladšího bratra Davida a starší sestru Lindu.“

„Takže se dá říct, že Andrea a její sourozenci jsou děti se svěrečným fondem?“ zeptala se Erika.

„Ano i ne. Sestra Linda pracuje, i když je to pro matku. Lady Douglasová-Brownová vlastní luxusní květinářství. A David studuje na univerzitě.“

Dojeli na catfordskou hlavní třídu, která byla posypaná pískem a kde vládl normální provoz. Uháněli kolem krámů s levným zbožím, úřadoven lichvářů a obchodů, jejichž exotické zboží bylo vystavené pěkně do výšky, takže hrozilo, že popadá do břechy na chodníku.

„A co Andrein snoubenec Giles Osborne?“

„Mají mít... *měli* mít velkou svatbu v létě,“ řekla Mossová.

„Čím se živí?“ zeptala se Erika.

„Má společnost, která organizuje společenské akce luxusnějšího typu, jako je regata v Henley, uvádění nových výrobků na trh nebo pořádání svateb pro společenskou smetánku.“

„Andrea s ním bydlela?“

„Ne. Bydlí v domě u rodičů, v Chiswicku.“

„To je západní Londýn, že?“ ujistila se Erika. Peterson na ni souhlasně kývl do zpětného zrcátka.

Mossová pokračovala: „Měla byste dům její rodiny vidět. Spojili dohromady čtyři domy a nechali vyhloubit suterén – určitě má hodnotu několika milionů.“

Minuli obchod Topps Tiles, který byl nejspíš zavřený a jehož parkoviště vypadalo jako ohromný prázdný čtverec čerstvého sněhu. Projeli kolem restaurace Harvester, před kterou nějaký muž s klapkami na uších pomalu porcoval velký vánoční stromek ve štěpkovači. Hukot jeho motoru pronikal až do auta a ustoupil teprve ve chvíli, kdy se jim do zorného pole dostal shluk zchátralých hospod. Před jednou z nich – s názvem U Jelena – stála stará žena s propadlou tváří, opírala se o zelené dveře, ze kterých se odlupovala barva, a kouřila cigaretu. Pes vedle ní měl hlavu zavrtanou v pytlí s odpadky. Na zasněženém chodníku se válely zbytky potravin.

„Co sakra na takovém místě Andrea Douglasová-Brownová dělala? A sama? Je to tak trochu mimo vyšlapané cestičky dcery milionáře, která bydlí v Chiswicku, nebo snad ne?“ zeptala se Erika.

Přival sněhu na okamžik zaslepil auto, a když ho stěrače odstranily, naskytl se jim pohled na Hornimanovo muzeum. Pískovcovou budovu lemovaly vzrostlé juky a palmy, které se tyčily nad sněhovými závěsemi.

Mossová přibrzdila u železné brány a zastavila vedle uniformovaného policisty. Erika stáhla okénko a policista se naklonil dovnitř, přičemž se rukou v kožené rukavici opřel o rám dveří. Sníh vletěl dovnitř auta a nalepil se na čalounění dveří. Erika mu ukázala svůj odznak.

„Na další odbočce zahněte doleva. Je to příkrý kopec. Poslali jsme nahoru sypač s pískem, ale jeďte pomalu,“ řekl. Erika přikývla a zavřela okénko. Mossová zabočila doleva a po strmé silnici začali stoupat vzhůru. Když vyjeli až nahoru, v zorném poli se objevil zátaras s dalším uniformovaným policistou. Za policejní páskou nalevo na chodníku postávala skupina novinářů zachumlaných v zimním oblečení. Příjezd policejního auta v nich vzbudil zájem a blesky fotoaparátů se odrážely od čelního skla.

„Sakra,“ zavrčela Mossová a snažila se přeradit na trojku. Převodovka zaskřípala, hlídkový vůz vyrazil dopředu, ale pak motor zhasl. „Do prdele,“ zařvala a pevně sevřela volant. Dupla na brzdu, ale auto dál jelo ve smyku. Erika ve zpětném zrcátku viděla strmou cestu za jejich autem. Fotografové reagovali na vzniklou dramatickou situaci a o to víc blesků vypálili.

„Ostře doleva, teď,“ křikl Peterson, který rychle stáhl okénko na své straně a vyklonil se ven. Erika se pevně chytla přístrojové des-

ky a ve stejném okamžiku se Mossová sklonila nad volantem a podařilo se jí smykem zastavit a vmanévrovat vůz na místo u chodníku, kde ještě před chvílí někdo parkoval, takže nebylo zapadané sněhem. Když se kola ocitla na holém asfaltu, zastavila na parkovacím místě.

„To teda byla klika,“ poznamenal Peterson a suše se zasmál. Sníh otevřeným okénkem padal dovnitř vozu a lepil se mu na jeho krátké vlasy.

„Je to naprostá ledovka,“ řekla Mossová a zhluboka se nadechla.

Erika si odepnula pás a zahanbeně cítila, že se jí třesou nohy. Všichni vystoupili z auta. Novináři vykřikovali posměšné poznámky a zároveň se vyptávali na totožnost mrtvé osoby. Hustý sníh padal téměř vodorovně. Ukázali své průkazy a policejní páska se zvedla, aby mohli projít. Když Erika procházela, cítila jistou útěchu, že je zpátky – že před ní zvedají policejní pásku, že opět cítí v ruce svůj odznak. Další uniformovaný policista je nasměroval k železné bráně, která vedla do areálu muzea.

Loděnici teď zakrýval velký bílý stan forenzního oddělení, jehož základna se ztrácela ve sněhových závějích. Jeden z asistentů pracujících na místě činu už čekal na Eriku, Mossovou a Petersona s kombinézami, které si před vstupem oblékli.

Světla z reflektorů uvnitř stanu se odrážela od sněhu a osvětlovala hnijící dřevo a nízkou střechu. Sklonili se pod ni, kde tři policisté z forenzního oddělení asistovali veliteli místa činu a pročešávali každou píd. Na malém dřevěném molu se leskla veslice. Policejní potápěč, jehož černý oblek vypadal kluzce, se s cáknutím vynořil z ledové vody. V tu chvíli byl cítit teplý, odporný zápach tlejícího rybníka. V kalné vodě, kde kusy ledu roztály pod září reflektorů, plavaly kolem potápěče odpadky.

„Detektiv šéfinspektor Fosterová,“ řekl hluboký mužský hlas. Pro jednou musela Erika zaklonit hlavu, aby viděla na postavu, která přišla ze zadní části loděnice. Sundal si masku, takže se objevila hrdá, pohledná tvář s velkýma tmavýma očima. Obočí měl vytrhané, takže vznikly dvě bezvadné linky.

„Jsem Isaac Strong, soudní patolog,“ představil se. „Znám Mossovou a Petersona,“ dodal. Oba přikývli. Vedl je kolem vnější stěny loděnice, až se dostali ke kovovým nosítkům stojícím podél zadní části stanu. Mrtvá dívka ležela nahá, s výjimkou zbytků roztrhaných a zablácených šatů, které měla srolované okolo pasu. Pod nimi měla roztrhané proužky černých tang. Její plné rty byly mírně pootevřené a jeden z předních zubů měla ulomený téměř u dásně. Oči, doširoka otevřené a mléčně zabarvené, strnule zíraly. Dlouhé vlasy měla splepené s listím a nečistotami z vody.

„Je to ona, že?“ ujistila se Erika tiše. Mossová a Peterson přikývli.

„Tedy,“ řekl Isaac a přerušil tak ticho, „tělo bylo nalezené zmrzlé v ledu. V této rané části vyšetřování bych odhadoval – a opakují *odhadoval* –, že byla ve vodě přinejmenším sedmdesát dva hodin. Teplota klesla pod nulu před třemi dny. A když se našlo tělo, její telefon také ještě fungoval. Mladík, co tady pracuje, ho slyšel zvonit.“ Podal Erice iPhone v průhledném plastovém sáčku. Na krytu telefonu se třpytily krystalky Swarovski.

„Víme, kdo volal?“ zeptala se Erika, která se snažila své myšlenky koncentrovat na prvotní vodítka.

„Nevíme. Baterie se vybila chvíli poté, co jsme telefon vytáhli z vody. Snažili jsme se sejmout otisky, ale zřejmě z toho nic nebude.“

„Kde je ten kluk, co ji našel?“

„Zdravotníci ho mají v sanitce u Návštěvnického centra. Když dorazila policie, byl pořádně rozrušený. Probořil se ledem a spadl na tělo té dívky. V šoku se pozvracel, pomohl a vyprázdnil, takže se snažíme co nejrychleji vyloučit jeho DNA,“ řekl Isaac. Přistoupil k tělu ležícímu na nosítkách.

„Napuchlý obličej a skvrny na krku mohou indikovat uškrcení. Také má zlomenou pravou klíční kost,“ řekl a rukou v latexové rukavici jemně natočil dívčinu hlavu. „U obou spánků zhruba na stejném místě má vytržené prameny vlasů.“

„Ten, kdo to udělal, mohl být za ní a přitáhnout si ji za vlasy,“ řekla Mossová.

„Jsou nějaké známky sexuálního násilí?“ zeptala se Erika.

„Budu potřebovat víc času, abych zjistil něco dalšího. Ale na vnitřní straně stehén, žebrech a prsou má šrámy a škrábance...“

Ukázal na jasně červené čáry, které měla pod každým prsem, a opatrně jí na hrudník položil ruku, aby demonstroval otlaky prstů. „Zápěstí má rozdrásaná, což by mohlo indikovat, že měla spoutané ruce, ale paže neměla svázané, když se dostala do vody. Vzadu na hlavě má podlitinu a také jsme našli úlomky zubní skloviny zapíchnuté do předního rohového sloupku mola... Stále hledáme zbytky zubu. Možná že je spolkla, takže je objevím později.“

„Když zmizela, měla na nohou růžové boty na vysokém podpatku a růžovou kabelku. K nim něco máme?“ zeptala se Mossová.

„Na sobě měla jen šaty a kalhotky, ale podprsenku neměla... a žádné boty.“ Isaac jí opatrně zvedl nohy. „Paty má ošklivě rozdrásané.“

„Táhli ji naboso,“ řekla Erika a při pohledu na dívčiny nohy sebou cukla. Byly rozedřené a pod škrábanci bylo jasně patrné narůžovělé maso.

„Jeden z našich potápěčů tohle vytáhl z vody.“ Isaac podal Erice malý průhledný plastový sáček. Obsahoval řidičský průkaz. Prohlíželi si fotografii a na okamžik zavládlo ticho.

„Je to dost působivá fotka. Jako kdyby tady byla s námi a dívala se na nás ze záhrobí,“ poznamenal Peterson.

Erika mu v duchu dala za pravdu. Na průkazových fotografiích jsou oči často zamlžené nebo se člověk hledící do reflektorů dívá mírně vyplašeně, ale Andrein pohled byl upřený a sebevědomý.

„Bože,“ poznamenala Erika, když pohledem sklouzla z fotografie na Andreinu mrtvolu ležící na nosítkách – měla vyvalené oči a špinavé tělo. „Za jak dlouho můžete stanovit přesnou příčinu smrti?“

„Zatím jsem vám dal dost, abyste mohli začít. Budu muset udělat pitvu,“ dotčeně odpověděl Isaac.

„Kterou provedete dnes,“ řekla Erika a nespouštěla z něho pohled.

„Ano. Dnes,“ přisvědčil Isaac.

Areál kolem forenzního stanu byl tichý. Přestal padat sníh a skupina uniformovaných policistů mlčky pročesávala okolí jezera. Jak se brodili závěje, tmavé nohavice se barvily na bílo.

Erika vytáhla telefon, aby zavolala Marshovi. „Pane, je to Andrea Douglasová-Brownová,“ řekla.

Chvilí bylo ticho. „Sakra.“

„Právě si jdu promluvit s mladíkem, který ji našel, a pak pojedou informovat rodiče,“ řekla Erika.

„Co si o tom myslíte, Fosterová?“

„Bezpochyby se jedná o vraždu. Možná došlo ke znásilnění, byla uškrcená nebo utopená. Všechno, co mám, dám vědět na stanici.“

„Máme nějaké podezřelé?“

„Ne, pane. Vezmu to popořadě. Nejdříve musíme zajistit formální identifikaci s rodinou. Až forenzní oddělení skončí na místě činu, ihned proběhne pitva, takže vás budu informovat o dalších opatřeních.“

„Kdybych mohl médiím sdělit, že máme podezřelého...“ začal Marsh.

„Ano, pane. Já vím. Naší prioritou ve vyšetřování teď ale je promluvit si s rodinou. Existuje reálná možnost, že svého vraha znala. Nejsou žádní svědci toho, jak zmizela, nikdo neviděl, že by ji někdo unesl. Možná že se s vrahem setkala tady.“

„Fosterová, zpomalte trochu. Nesnažte se trvat na předpokladu, že se tam Andrea měla s někým setkat kvůli tomu, aby si prostě jen zašoustala.“

„Nikdy jsem neřekla, že se měla s někým setkat, aby si...“

„Nezapomeňte, že se jedná o váženou rodinu, která...“

„Pane, s tím jsem se už setkala.“

„Ano. Ale uvědomte si, s kým máte co do činění.“

„S truchlící rodinou. A musím jim položit obvyklé otázky, pane.“

„Ano, ale tohle je rozkaz. Jednejte opatrně.“

Když Erika ukončila hovor, zamyslela se nad Marshovým postojem. Jedna z věcí, kterou na Británii opovrhovala, byl její systém společenských tříd. Zdálo se, že i když se jedná o vyšetřování vraždy, Marsh by si pro rodinu představoval určité VIP zacházení.

Mossová a Peterson se vynořili ze stanu spolu s uniformovaným policistou a společně pak prošli kolem jezera a přes potopenou zahradu. Erika se sama sebe v duchu ptala, jestli sochy nevidomým pohledem sledovaly, jak někdo kolem nich táhne Andreu, která křičela, aby si zachránila život.

Vysílačka na klopě policisty, který je doprovázel, staticky zasyčela. „Právě jsme na London Road v živém plotu objevili malou růžovou kabelku,“ oznámil plechově znějící hlas.

„Kterým směrem je London Road?“ zeptala se Erika.

„Je to hlavní ulice,“ řekl policista a ukázal směrem ke stromořadí.

Po měsících nečinnosti se Erika snažila svůj mozek uvést opět do chodu. Pokaždé, když zavřela oči, viděla Andreino mrtvé tělo, rozdrásanou a pohmožděnou kůži a vypouklé oči. Při vyšetřování vraždy existuje spousta proměnných veličin. V průměrně velkém domě by forenzní oddělení mohlo pracovat celé dny, ale místo činu se v tomto případě potenciálně rozprostíralo na sedmi hektarech, s důkazy rozházenými na veřejně dostupných místech a uvězněnými pod tlustou vrstvou sněhu.

„Přineste ji k sanitce do Návštěvnického centra,“ řekla Erika policistovi, který spěšně odešel. Chvilí poté se spolu s Mossovou a Petersonem vynořili zpoza živého plotu. Na úpatí mírně zasněženého svahu stála futuristická skleněná krabice Návštěvnického centra. Na nádvoří před budovou parkovala sanitka, jejíž zadní dveře byly otevřené. Na zadním sedadle se pod hromadou přikrývek krčil mladík, kterému mohlo být něco málo přes dvacet. Tvář měl šedivou a celý se trásl. U dveří sanitky stála nepříliš vysoká žena, která pozorovala člena jednotky zkoumající místo činu, jenž pečlivě prohledával